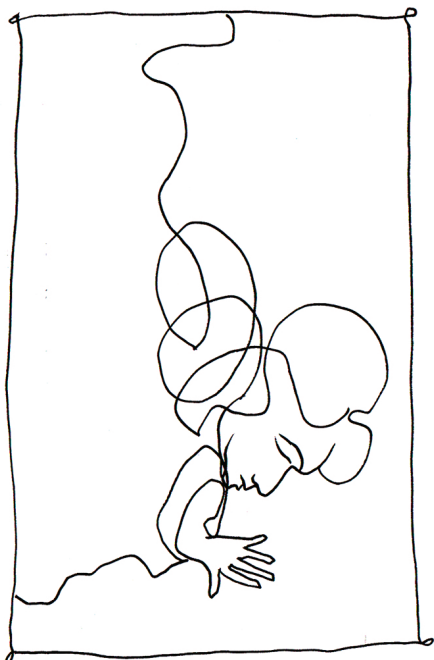

گهوجهی بهدبهخت

محهمد کهریم نانهوا

کورت و موخته سهر، جه نابم، ته مهنی پیره بهرانیکی که تره ی وه بهرماوه، له گه ل ئه وه شدا، عاشقم، خه ریکه شوینی مه جنونه که ی له یلا ده گرمه وه، مه جنوون له چاوی مندا به عاشق له قه لاهم نادرئ، یه کیکم خوش دهوئ، ته مهنی پیره بزنیکی گه پری وه بهرماوه، به لام ئه وه دلله و وه کوو میش له سهر هه موو شتیک، پیساییهک هه لده نیشیت و مرومۆ دهکات.

لۆمه م مه که ن، ئه و خۆشه ویستییه م له ده سه لاتی خۆمدا نییه، هاوشیوه ی کووچ کووچه ی جه نه پ پهلکیشم دهکات، ئه وه ی جه نابم ئالووده و شه یدای بووم، له پۆژگاری دوا ی پاپه پینی دهسته جه معیدا له چاو چاوانی و چاولیکه رییه وه گرفتاری کردووم، ئه ویش به داوی پیره ژنیکی دهلیسه ی بی بنپۆش، نازانم چه ند سواری وه کوو منی په پاندوه.

ئه گهر چی که پ و لار و هیشک و پهق، وهک مه تره قه، نابینا و یهک داوه موو چییه، به سه رییه وه نه ماوه، له و لپو و پوومه تی ئه وه نده یان هه لمژیوه و گه زه یان لئ داوه، هه موو لپر لپر و به کوردی و کرمانجی ترپی ته پری تیدا نه ماوه، که چی هیشتانه کئ به (جۆ نادا، پی و پل، ههر چوارپه لی کوتمه یه، ئه گینا قله نیسکی به دیواریدا هه لده واسی، له گه ل ئه وه شدا، ئه و بووینه سوار و به ندهش پیاده، تۆزی ناشکینم.

هه رچه ندی ده که م و ده کۆشم دهستم نایگاتئ، به ئاواتم ئاوپیکم لئ بداته وه، زۆر جاران به پلکه پیتناوئ، سلاو و پیز و ئیحتیرامی بۆ ده نیرم، نه خیر، ته قه ی له سه رییه وه دئ، چونکی بی منه ته، ئه زنا، باپیره گه وره ی من، بۆی دیته سه رچۆک.

له داخان و له حه ژمه تان، وه كوو قه مېوړی تۆتردام
كووړی كړوومه ته وه، خه فته خانی كړووم... ده زانم
ده يه ويی بهم درده وه له پېش چاوی نه ياران پيسوام
بكات، بمكاته په تياره زه مانه، به ته نه كه ليدان
په پگه نده ي ده شتوده ر و كيوانم بكات.

ئااخ... درديكي بي درمانه خوا كړدباي دل و
دروونی پړاوپړ بایه له مېهر و به زه يی... جارېك،
ته نیا جارېك ميوانداری كړدبام، نه و خو ی
به ركه ته، وه كوو بارانی به هار، خيړوبه ركه ته
ده ستم ده گړی، هه تاكوو نه و پوژه ی قابزل نه پړواچ،
پوشاكم له به ردا داده دپې، خه نی ده بووم، كه چي
ده زانم ترشه پيم قوت نادرې.

ئاايی... كه بيړه ژنيكي مه كړو و عياره،
به لام نه وه نده له به ردلان شيرينه، له ده ستي
دې، برا و برا... ناموزا و ناموزا... كوړ و باب...
ژن و ميړد... عه شيره ت و عه شيره ت... ميلله ت و
ميلله ت، به يه ك غه مزه، دودوشاو تيكل بكات.
خواي ده كړد، نه ز به دیداری شاد و به خته وهر
ده بووم؟!.

خپ، ناكوكه كان، له پووباری ديژله و فره هاتدا،
له تيڼان زمانيان ده شكا، نغړو ده بن.

نه گهر نه و زالم باب به توريك نه رمی بنويښي،
به زه رده خه نيك ئاورپك لئ بداته وه كوو ديلم
به گله سر، پرچ و په رچه می بشوات، په يمان
بي!! تايه نی بؤ ده گرم تايه ن، به شيری خوشتر
و ماین، قه يماغي گاميش، له نيو بانيدوا بيشوات،
به په شته مالي ئاوريشم هيشكي بکاته وه، به مسكي
مامز شا بسكي شانه بكات.

كه چي نه و بي مروه ته، خو ی ليم كړدوه
به هه ناری ميخوش، تۆ بلې هه ی سر به هه ش،
نه گهر نه توو هيچوپوچ نی، خوت به پاكيزه
ده زانی، پووی خوتم بدې، هه يني!

كه لامی من، له زاری ميړخاسان كه وتبيښت،
سبه ينان بؤ قاوه لتي هه رميشك به (كه ره ی)،
مه په قوله و فرو و هه نكي نی كوښتانه كانی ولا تي

شه هيدانی پاسته قينه ی سه نگر كه هه ميشه
زيندوو و نه مرن، قاوه لتي بكه ی.

ئاايی... نه گهر وه كوو جوانه ماینی مه غه گان
بؤم پام ده بوو، ده سته موم ده كړد، وه لي يه قين
ده